

тази Вълшебна коледа

От векове и до ден-днешен се разказва тази история - как Гаспар, Мелхиор и Валтазар донесли подаръците на но-

Но Гавраил му препречил пътя.
- Не, ти не си дал подаръка си.
- Да дам това? - про-

телно, за да измъкне изпод наметалото си скъпоценния флакон. Но в ръцете му се оказало, че съдът изобщо не бил сребъ-

- Трябва да оставиш тази грижа на небето.
Още един посетител пристъпил напред. Валтазар, предводителят на ле-

ТАЙНАТА НА ПОДАРЪЦИТЕ

вородения Цар. О, ще кажете, всеки я знае. Донесли злато, аромати и смирна. Така се разказва. Но историята е непълна. Чуйте сега останалата част. Ще научите тайната на подаръците.

Онези, които наблюдавали случката, видели как първият от тримата посетители спрял на вратата: Гаспар, богатият човек с дреха от фино кадифе и безупречно подстригани кожни наметки. Но посетителите не могли да видят, че ангел Гавраил сам пазел свящото място, пред което Гаспар спрял.

- Всички, които влизат тук, трябва да носят подарък - казал Гавраил на Гаспар.

Мъчейки се да вдигне фино изработения сандък, Гаспар отговорил:

- Донесох плочки от най-фино злато.

- Твоят подарък - казал Гавраил - трябва да бъде нещо от твоята собствена същност, нещо скъпоценно за душата ти.

- Точно такава съм донесъл - казал Гаспар.

Но като коленичил да постави златото си пред Детето, се вцепенил: в протегнатата му ръка лежало не злато, а един чук. Очуканата му глава била по-голяма от човешки юмрук.

Ангелът казал меко: - Това, което носиш в ръцете си, е чуъкът на твоята алчност; употребявал си го, за да извлечеш богатство от онези, които се трудят, за да можеш ти да живееш в лукс, да заграбиш жилище за себе си, докато други живеят в бордеи.

Гаспар навел засрамено глава и се обърнал, за да излезе.

шепнал той ужасен. - Не и на Цар!

- Та ти затова дойде - казал Гавраил. - Не мо-

рен. Бил от обикновена кал, груб и мръсен. Ужасен, той го отпушил и помирисал съдържанието.

гиони, бичът на оградните градове. Носел медна кутия.

- Донесох мирта - казал той. - Най-скъпоценната плячка от най-дръзките ми завоевания. Мнозина са се борели и умирали за такава нещо.

- Това част от твоята същност ли е? - попитал Гавраил.

Войникът пристъпил напред, навеждайки глава до земята, и представил кутията. Но това, което лежало в краката на бебето, било неговото собствено копие.

- Не може да бъде - пошушнал дрезгаво той. Някой неприятел е направил магия.

- Та това е повярно, отколкото можеш да си представиш - казал Гавраил зад него. Хиляди неприятели са хвърляли магията си върху теб и са превърнали душата ти в едно

копие. Живеейки само за да побеждаваш, ти самият си бил победен. Всяка битка, която си печелел, те е тласкала към друга.

Валтазар грабнал копието и се отправил към вратата.

- Не мога да оставя това.

- Сигурен ли си?
- Но как? Та той е дете. Копието може да прониже плътта му.
- Това остави на небето.

Ще запитате какво станало с подаръците ли? С чука, оцета и копието?

Една друга история ни разказва, че те били видени още един път, години по-късно, на един самотен хълм край град Ерусалим.

Но не се безпокойте. Това е нещо, за което самото небе се е погрижило, както само то може.

жеш да си го вземеш обратно. Много е тежко. Остави го тук, иначе то ще те унищожи.

- Но Детето не може да го вдигне протестираше Гаспар.

- Той е единственият, който може - отговорил ангелът.

Следващият, който пристъпил, бил Мелхиор, ученият, с дългата брада и бръчки по челото, които изразявали вековната мъдрост. И той се спрял пред вратата.

- Какво си донесъл? - запитал Гавраил.

- Благоухания, аромати от скрити земи и минали дни - отвърнал Мелхиор.

- Твоят подарък - предупредил Гавраил - трябва да е нещо скъпоценно за душата ти.

Мелхиор останал безмълвен, коленичил почти-

- Та това е оцет - прошепнал той.

- Донесъл си онова, от което си съставен ти самият - казал Гавраил. - Горчивина. Киселината на живота, размесена с ревност и омраза. Събирана твърде дълго от спомените за стари рани, сподавяна омраза и пушещ гняв. Събирал си знание, но си изпълнил живота си с отрова.

Раменете на Мелхиор увиснали. Отвърщайки лице, той се опитал да скрие пръстения съд. Гавраил го докоснал за ръката:

- Почакай, трябва да оставиш подаръка си. Мелхиор въздъхнал с дълбока вътрешна болка.
- Но това, което давам, е долно нещо протестирал той. - Ами ако детето го допре до устните си?

Покривката за маса

Пасторът и съпругата му, току-що назначени за първи път, за да открият отново една църква в предградията Бруклин, пристигнаха в началото на октомври, развълнувани от откриващите се пред тях възможности. Като видяха църквата си обаче, разбраха, че тя е доста разнебитена и се нуждае от голям ремонт. Заеха се да свършат всичко, за да могат да организират първата служба на Коледа.

Работиха здраво, поправиха пейките, облицоваха стените, сложиха малко стенописи и на 18 декември, предсрочно, всичко беше готово. На 19-и се разрази силна буря с дъжд, който трая два дни.

На 21-и пасторът отиде в църквата. Сърцето му се сви, като видя, че

покривът е протекъл и мазилката

на стената, точно зад амвона, е отмита и се е свлекла на пода, а едно петно колкото човешки бой се е появило на стената.

Той събра боклуците от пода и, като не знаеше какво друго да направи, освен да отложи коледната служба, се отправи към къщи.

По пътя забеляза, че един от местните бизнесмени е устроил разпродажба за благотворителни цели, и се спря да я разгледа. Едно от нещата беше много красиво, ръчна изработка, в цвят на слонова кост - покривка за маса, много фино избродирана. Цветовете бяха прекрасни, а в средата ѝ се намираше голям кръст. Точно такъв размер му трябваше, за да покрие онова петно на стената. Купи покривката и се запъти към църквата.

Бе започнало да вали. Възрастна женица, тичаща от противоположната посока, се опитваше да хване автобуса. Изпусна го. Пасторът я покани да почака в затоплената църква до следващия автобус, който трябваше да дойде след 45 минути. Тя седна на една пейка и повече не му обърна внимание, а той взе стълба и пирони и постави покривката като тапет зад амвона.

Едва можа да повярва на очите си колко хубаво изглеждаше покривката и колко добре се разрешаваше проблемът! Тогава забеляза жената, бяла като платно - вървяща по средната пътека.

- Пасторе - попита тя, - откъде сте взели тази покривка? Той обясни. Жената поиска да провери долния десен ъгъл, за да види инициалите. Съвпаднаха. Те бяха нейни, тя

бе избродирала покривката

преди тридесет и пет години, в Австрия.

Едва можеше да повярва. Обясни, че преди войната живели благополучно в Австрия със съпруга ѝ. Като дошли нацистите, трябвало да напусне страната. Съпругът ѝ щял да я последва следващата седмица. Била пленена, изпратена в затвора и никога повече не го видяла. Пасторът поиска да ѝ подари покривката, но тя я остави на църквата.

Той настоя да я откара у дома ѝ - това беше най-малкото, което можеше да направи за нея. Тя живееше на другия край на острова и беше в Бруклин само за един ден, за да почисти някаква къща.

Каква чудесна служба само проведеха в рождествената нощ! Църквата беше почти пълна. Музиката и духът бяха страхотни - в края пасторът и съпругата му поздравиха всекиго и повечето обещаха да дойдат пак. Един възрастен човек, когото пасторът познаваше от квартала, продължи да стои на пейката и да се взира напред, а той се чудеше защо не си отива.

Човекът го попита откъде е взел покривката, тъй като тя била същата като онази, която съпругата му била избродирала в Австрия преди войната. Каза, че като дошли нацистите, я принудил да бяга, а той щял да я последва, но го арестували и хвърлили в затвора. Никога повече не видял дома си през изминалите тридесет и пет години.

Пасторът го попита дали би му позволил да го повози малко с колата си. Отидоха на другия край на острова, в същата къща, където той беше закарал жената преди три дни. Помогна на човека да изкачи трите стъпала до апартамента, почука на вратата и видя най-великото коледно съединяване, което някой можеше да си представи.

Истинска история, представена от пастор Боб Рей